

ere fremkomne dels i Amdsraadet og dels i den landøkonomiske Forening, tror jeg, at disse Tvivl ere saa godt som fuldstændig fjernede, og at man bestemt kan gaa ud fra, at Stemningen saa godt som aldeles udelukkende er for at blive befriet for den gamle forældede Forordning. Jeg skal derfor ogsaa tillade mig at tilraade det høie Thing at lade dette Lovforslag nyde Fremme til Bedtagelse, og jeg skal derhos udtale det Ønske, der saa smukt er formuleret af en æret Landssthingsmand, idet han udtrykte sig saaledes, at denne Landsdel, denne vor Lands skønne Klippe, maatte blive delagtig paa dette Omraade i den samme Lovgivning, som er herskende i det øvrige Land. Jeg skal ogsaa udtale, at jeg er medvidende og meddelagtig i det antydede Vædringsforslag, som blev omtalt af den foregaaende ærede Taler. Jeg skjønner det ikke nødvendigt, at der ned sættes noget Udvalg om denne Sag. Hermed skal ogsaa jeg tillade mig at anbefale Sagens Fremme.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal med Hensyn til det behudede Vædringsforslag, som jo er det eneste, der for saa vidt synes at foreligge til Forhandling, da man ellers fra alle Sider synes at være enig om de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, først erindre om, at jeg med Hensyn til denne i Lovforslaget nævnte Frist af 12 Uger for Lovens Strafftræden allerede i det andet Thing udtrede, at det i og for sig ikke var nogen Bestemmelse, jeg lagde Vægt paa, saa, naar man fandt, at man hellere maatte forlænge Fristen, vil det ikke fra min Side møde nogen Hindring. Men jeg tilføiede ganske vist tillige, at jeg antog egenlig ikke, at det kunde have nogen stor Betydning for de Paaagjældende, om Fristen blev 6 Uger istedetfor 3 Maanedes eller maaske et halvt Aar. Hovedsagen er, at der er Tid nok til at indrette sig efter den nye Bestemmelse, for saa vidt som man overhovedet kan indrette sig efter den. Med Hensyn til det Vædringsforslag, som blev antydet — det foreligger jo ikke endnu — til sidste Stykke i § 4, da maa jeg paa dette Standpunkt indskrænke mig til at udtale, at jeg maa se nærmere paa det, naar det foreligger formuleret. Paa den ene Side kan jeg til en vis Grad erkende, at der ikke er nogen Grund til at forhindre, at den nye Ret eller den almindelige danske Ret kan komme til Anvendelse strax, naar den Længstlevende, der henfælder i Gaarden, ønsker det, men paa den anden Side gaar det ikke an at udføre denne Tanke paa en saadan Maade, at der derved bliver Anledning til at omstyrte bestaaende

Retligheder i Følge Bestaendigheden af den Maade, hvorpaa den Længstlevende henfælder i Gaarden. Efter Restriktet af 5te Marts 1777 maa det formentlig antages, at den Længstlevende naturligtvis ikke kan gjøre Forandringer i de Bestemmelser, der ved reciprok Testamente maatte være tagne om, hvorledes der skulde forholde sig med Gaarden. Men det kan vel heller ikke gaa an, at den Længstlevende skulde kunne annullere den Regel i Forordningens § 6, at Gaarden, naar der er Børn, skal tilfalde Børnene af det Ægtefælle, i hvilket Gaarden er erhvervet, og altsaa ikke f. Ex. Børnene af et andet Ægtefælle, som den Længstlevende maaske har været i før eller efter den Tid, Gaarden blev erhvervet. Det forekommer mig, at man maa erkende, at den fortrinnsvise Afgang for Børn af det Ægtefælle hvori Gaarden er erhvervet, kan det ikke gaa an at lade den Længstlevende slaa en Streg over. Jeg gjør disse Bemærkninger, fordi jeg ønsker at fremhæve, at jeg, forsaavidt som Sagen ikke gaar til noget Udvalg, hvad jeg heller ikke skjønner behøves, gjerne vil forbeholde mig at konferere med de Herrer bornholmske Rigsdagsmænd om Formuleringen af et saadant Vædringsforslag.

Men: Idet jeg anerkender den høitærede Ministers Udtalelser om, at man mulig kan komme til Forstaaelse om denne Vædring, kan jeg dog for mit Vedkommende ikke rigtig skjønne, at der skulde være nogen Hindring for den af mig antydede Vædring. Det er ganske rigtigt, som den høitærede Justitsminister har udtalt, at Børnene af de Forældre, der kjøbe Gaarden, har fortrinnsvis Ret til at arve Gaarden, og jeg kan ogsaa erkende, at naar et Par Ægtefolk have kjøbt Gaarden, og de have Børn, har Arvingen et delvis Retstrax, allerede naar den ene af Forældrene er død. Men paa den anden Side maa jeg ogsaa tilføie, at naar jeg f. Ex. tager Forholdet for min egen Persons Vedkommende, saa har jeg kjøbt min Gaard, 1 Aar førend jeg blev gift, og min Hustru er ikke indført i Skjødet som Eier, og selvfølgelig er saa efter den gamle Forordnings Bestemmelser, desom jeg dør, en lille 4 Maanedes Dreng Eier af Gaarden. Min Hustru er ikke Eier; hun har Lov til at være, saalænge hun lever, paa Gaarden, men hun har ikke Lov til at optage Prioriteter, sælge den eller udstykke den uden Ministeriets Tilladelse, en Tilladelse, som det for saa vidt ikke har været vanskeligt at opnaa, navnlig naar Arvingens Værges billige det. Altsaa, naar for mit Vedkommende den gamle Forordning ophæves, og vi komme ind under nye Bestem-